

Ռաֆֆի

Ոսկու մադան

Աղքատությունից հանկարծ մի պարոն
Եղավ բախտավոր, արծաթով հարուստ,
Տալիս էր խնջույք, գնում էր թատրոն,
Ուներ ճոխ սեղան և հանգիստ ապրուստ:

Նա շինեց մի տուն՝ մեծ ու փառավոր,
Մուտքն էր պատած պարտեզ, բուրաստան.
Եվ մարդիկ ամեն՝ աղքատ, մեծավոր՝
Նորան հայրությամբ միշտ գլուխ կրտան:

Եվ զարմանալու չըկա մի առիթ,
Միշտ հեղաշրջիկ անիվը կույր բախտին,
Հանկարծ բարձրացնե մեկին մինչ զենիթ,
Մյուսին գլորե դեպի խորն անդնդին:

Բայց մարդկանց զարմանքը չափիցն անցավ,
Որտեղի՞ց արդյոք այդ նոր Կրեսոս
Առանց քրտինքի ոսկու տեր դարձավ,
Այդ հարցի լուծումն էր դժվար, ափսո՛ս:

Թե ինձնից հարցնեն, այս է պատասխան՝
Գանձարանումը նա մի ժամատան
Ամբողջ տաս տարի էր նա երեսփոխան,
Որ գտավ առատ նա ոսկու մադան...